

NOYMA

ΣΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΕΠΙΧΟΛΟΓΙΚΗ

ΧΡΟΝΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 23 του Μάη 1904

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'. | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οίκονομου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 97

Ο ΚΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ

Κατά διασκοπή πήγαμε ή Χώρα. Στρατεύουμε, μάλιστα στόλο. Άποψη ο δρυτής της προσέρπης και κάθε ώρα και στιγμή, σάν την έβδομη είσι αδύνατη και ξεβιδωμένη, κοιτάζει νά την ταπεινώσῃ, νά την έξευτελίσῃ. Άποψη, τά διάτα τα παιδιά της την πολεμούσαν λυσσασμένα με το σφραγίδιο νά φέρει και ιλέψει νάγκης και με κάθε είδους άτιμα. Φοβερώτεροι οι μέσα δρυτής, καρά εί αποκέντων, ξεκαβαν μέσα διάτα τα χέρια τους τό λάκκο της κι άγωνιζουνται μιά ωρή άρχιτερα νά τη θάψουν και νά ήσυχάσουν.

Άποψη πουθενά καμια σωτηρία, καμια εχτίδα φωτεινή μέσα στήν απέραντη σκοτεινιά. Μαύρα διάτα. Κ' εί αιθρωποι μαύροι, κ' εί φυγής και τα καμώματά τους. Κατ τό τέλος τής καταδίκασμένης Χώρας ζύγωνε.

Τότες ο Θεός, που τή λυπήθηκε, έδωσε φωτισμή στό διάτολο της. Κι' διάτολος της αποφάσισε νά την σώσῃ. Καὶ κάλεσε τό λαό του από κάτω από τό Παλάτι και τούπε:

— Παιδιά, χανούμαστε. Ό κίντυνος μάς ζήσεις από παντού κ' η χώρα μας μαραίνεται και σθήνει. Καιρός νά ξυπνήσουμε. Καιρός νά σκεφτούμε σάν τίμοι ανθρώποι και σάν τέτοιοι νά δουλέψουμε. Άρκετά πήραμε από τή Χώρα. Καιρός τώρα νά τής δώσουμε και μεις. Καιρός νά τή φτειάσουμε, αφούς οι ίδιοι με τά χέρια μας τή χαλάσσαμε. Έλατε παιδιά, νά τής δώσουμε δι, τι τής πήραμε. Νά τής γυρίσουμε τά δανεικά. Πρώτα έγώ—γιατί κ' έτσι πρέπει —θά δώσω τό καλό παράδειγμα. Ό μιστος που παίρνω κάθε χρόνο είναι μεγάλος. Φτωχειά ή Πατρίδα και μεις φτωχά πρέπει νά ζούμε. Όχι σπάταλα. Τόν αφήνω λοιπόν τό μιστό μου και κρατάω μονάχα δύο μονάχα φτάνουν γιά νά ζήσω. Μὲ τάλλα, ας γίνουν καράβια, ας γίνη στρατός, ας γίνη η Πατρίδα δυνατή και μεγάλη. Τότε και μεις μεγάλοι και δυνατοί θά γίνουμε. Εμπρός, παιδιά. Τό σύνθημά μας : ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΑ. Ας λείπη στήν ανάγκη και τό χρονιμύδι από τό προσφάτι μας.

Αυτά είπε διάτολος Βασιλιάς. Κι' διάτολος άμα τόν άκουσε, άμα τόν είδε έτσι καλή και πονητική, φιλοτιμόθηκε νά γίνη καλύτερος, νά περάση τόν Βασιλιά του στήν καλοσύνη. Κ' έκανε δι, τι έπρεπε νά κάνη. Κ' έδωσε και τό πουκάμισό του άχρια γιά τή Πατρίδα. Καὶ τά ταμεία γιόμισαν στή στιγμή από ποράδες. Κ' έγινε στόλος και στρατός. Κ' έγινε η Πατρίδα δυνατή και μεγάλη. Κ' εί δρυτής τή λογάριαζαν πιά, αφούς εί πατριώτες πάφανε νά την πολεμούντες.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

HERBERT KRUGER

Έτσι έγιναν τά πράματα. Κ' έτσι ο στράτος κι διάτολος διοράστηκε Βασιλιάς της Αστικής, γιατί διάτολος με τόν έβρωτα του τόν έφτειαζε. Κ' έτσι διάτολος διάτολος Βασιλιάς με περηφάνεια δέχτηκε τόν τίτλο που τούδωσαν οι πατριώτες, γιατί τάξιζε, νά λέγεται δηλ. Άρχηγός του στρατού τής στεριάς και τής θάλασσας.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σ' άγωνιστη τού δρόμου

«Ηταν άργης στό τρέξιμο, μά σε τραπέζι, άν πάσι «Ο Εύτυχίδης, δύοι λέν δύον τρέχει μόν' κατάσι.

Σὲ μαυροκαλούσθα

Δένε, Νικόλα, μερικοί, πώς βάφεις τά μαλλιά σου, Πού έτού τάχεις κατάμαυρα πάρεις με τόν παρά σου.

Άγορασμένην δυοφθιά

Δοντάκια άγραστες, μελλιά, φριστίδι κι' άλοιφή Μά με τό ίδιο τό ξέδοσ έπαιρνες και μορφή.

Ο τσιγκούνης

Γιατί παράδεις ξέδεψεν δέρμαστον του, Απ' τήν περίσσα λύτη του ξοκύει τό λαμπό του.

Μετάφραση Ηλ. Π. Β.

ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΙΟΦΙΛΟΙ

O x. KRUGER

Ο x. Ντίτριχ κάθε φορά πώλ τύχει αφοριτή τό φωνής : Είμαι Ρωμιόφιλος κι όχι Φιλελληνας. Θυμάζω τόν άρχατα Έλλαδα, μά κι οι συμερινή με συγκίνει και γι' αυτήν ένδικερέουμενοι.

Καλοί κ' οι Φιλελληνας, δεν τό άρνιούμαστε. Μή σήμερα—τί τά θέλετε ;—άναγκη από Ρωμιόφιλους έχουμε. Αύτοι σήμερα κυταζούν με τά συγγράμματά τους και με τή διδασκαλία τους νάποδείσουν σε κάθε περάστη στόν Εύρωπη πώλ είμαστε μονάχα φύλακες τόν άρχατούτων, άλλα λαίς ζωντανός κι αντοί οι Ρωμιόφιλοι (ένας Krummbacher δηλ. ένος Thumb ένας Dieterich και τόσοι άλλοι) λησμονούν τό παρελθόν, γιατί νά μαλετήσουν τό παρόν και γιατί νά βγάλουν απ' εύτούς άγαθά συμπεράσματα για τό μέλλον μας.

Τά γράμματα τού x. Krüger που θά διαβάσετε άκμασας, θά δείξουν πώσο τά λόγια μας είναι σωστά. Ό x. Herbert Krüger είναι γιατρός στό Königsberg και γράφει τά Ρωμένα καλύτερα από πολλούς Ρωμιούς. Θά τό δηλε ούτοις αργότερα που τό μετέφρασε γιατί χάρη τού «Νουμά». Τώρα έχουστε τί μάς γράφει :

X

... Σάς εύχαριστώ πολὺ πού τυπώσατε τή σημειώσή μου για τήν «Ονισσα» *). Κρίμα που ένας έπιστήμονας σάν τόν x. Χατζίδσκι δεν μπορεί ή δεν θέλει νά τό νοιώσῃ τό άληθινό συφέρο τού έθνους του. Καὶ τί θά γίνη ένα έθνος πού ή νεολαία του άναγκαζεταις νά ξάνη τόν πολύτιμο καιρό της μι: σ α μ α ι α ι ν ο ι τ α ε τήν περιφέρεια δέρχατα φύση τής μητρικής γλώσσας της και ξεμαθίσνοντας τόν ίδια τή μητρική γλώσσα της ; Καταλυπημένος έρωτών : Ήως θά βαστάξῃ τό γιγαντένιο συναγωνισμό, είτε τόν ύλικο, είτε τόν πνευματικό, μέ τούς πολιτισμένους λαούς τής Εύρωπης και τής Αμερικής ; Όχι βέβαιας μέ τό νά βασανίζῃ τό πατιδίο νά μαθουν δι κύων τού κυνός, τό υδωρ τού ή δα το ε, άντι νά μεταχειρίζονται τό σκυλί, τού σκυλιού, τό νερό, τού νερού—πού τό μαθινε πελ στήν κούνια.

Μά δυσ περισσότερο άναγκαζούνται τά πατιδία καταταγίνονται με βιβλία, μέ φιλολογία και άρχαιολογία, τόσο λιγότερο μαθαίνουν συνήθως από φυσικές έπιστημες κι' από πραγματικές γνώσεις. Κι όποιος σήμερα δεν ξέρει από φυσικές έπιστημες, δεν έχει τό δικαίωμα νά λέγεται μορφωμένος.

* Κοίταξε «Νουμά» φύλλου 88 εσ. 3.

Κ' ένα προτέρημα έχουν άκρια οι φυσικές έπιστημες: μαθαίνουνται άπό τη φύση, άπό την πραγματικότητα της ίσας, κι όχι μονοχώς άπό τα βιβλία. Γυμνάζουν λοιπόν τα μάτια που βλέπουν τα πράγματα σπώς είναι: κι όχι σπώς τα φανταζούντος έκεινοι που ξεμάζουν νά μεταχειρίζονται σωστά τις πέντε σκιτήσεις τους.

Με τὴν βοήθεια τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν μονάχα γεννιοῦνται πραχτικὰ συνάματα κ' ἐπιστηματικὰ κεφάλαια, ζήμιοντα μορφωμένα, κι όχι σκολαστικὰ κοντόμυσλας ἀνθρωπάρια. Μικρά γελασία που καταβαθμίζεται τὸ νόμιμα τῆς φύσης θὰ είναι προσδευτική κι όχι υπερσυντήρητη, σπώς έκεινη που στὰ Εὐαγγελικὰ βοήθησε καὶ χειροκρότησε τοὺς ἐγ τρούντες της πνευματικού ατεκνίας ἐλευθερίας. Θά γεννοιωθεῖ ὁ καθένας πώς είναι τρομερὴ ἀσυνέπεια τὸ νά γράψῃ τὴν υπερθερέουσα κι' σταυρὸν μιλῇ νά μεταχειρίζεται καθέ τόσο δημοτικὲς λέξεις καὶ φράσεις. Ἐπίσης θὰ γεννοιωθεῖ ὁ καθένας πώς είναι ζευχώρετος ἀσυνέπεια νά μεταχειρίζεται τὴν μητρική του γλῶσσα γιὰ τὴν ποίηση καὶ τὴν καθαρέουσα γιὰ τὸν πεζὸ λόγο. Μᾶς τι νά σᾶς τὸ λέγω; Τὰ εἰπαν πιὰ καὶ τὰ ξαναεπαν τόσοι ἄλλοι, καὶ πολὺ καλύτεροι ἀπό μένα!

Χάρηκα πολὺ ποὺ βρέθηκε πάλε ένας ἄξιος ζητρας νά μᾶς γράψῃ ἔνα πραχτικό βιβλίο: δ. κ. Στασινόπουλος. Έχουμε τώρα τὴν «Ἀστρονομία» του Παύλη, τὴν «Πλουτολογία» του Μαρκέτη, καὶ τὸ «Κρασί» του Στασινόπουλου—σωστὸς σύλλογος πρὸς διέδοση ὡφελίμων βιβλίων. Λείπει μονάχα ἔνα λαζακὸ γιατρικὸ βιβλίο, μιὰ βοήθεια εὲ ξαφνικὲς ἀρρώστιες. Ισως ὁ ἀξιότιμος συνάδελφός μου, δ. κ. Φωτιάδης στὴν Πόλη, θὰ τὸ γράψῃ μᾶς μέρα. Εύχομαι σᾶλοι οἱ γιατροὶ στὴν Ἑλλάδα νά είναι μαζί σας *) γιατὶ ἡ Γιατρικὴ βρεῖται ἀπόνω στὶς φυσικὲς ἐπιστήμες.

X

«...Ἐλπίζω πώς οἱ κόποι καὶ ἡ δουλειὰ ὀλολῶνται δὲν θὰ πάρῃ στὰ χαμένα, μ' ὅλη τὴν θεοσκότεινη τύφλω ἐκείνων ποὺ τολμᾶνται νά λένε τὸ ἔργο σας προδοτικό. Μᾶς ἐγὼ πιστεύω στὸ μελλούμενο τῆς Ἑλλάδας γιατὶ ξέρω πώς ὁ λαός της ἔχει περισσότεροι προτερήματα παρὰ ἐλαττώματα.

Στὸ τελευταῖο γράμμα μου είχα ληγουμόνσει νά σᾶς ἀπαντήσω στὸ ρώτημα σας πώς μαθαίνουνται στὸ

*) Σ. κ. τ. ο. Ν. ο. μ. ο. Αύτὸ ποὺ εὔχεται δ. κ. Krüger, ἀρχισε καὶ νά γίνεται. Στὸ «Νουμέα» γιὰ τὴν ὥρα γράφουν ἔνη γιατροὶ: Οι δ. κ. Φ. Φωτιάδης, Κερκαθίτσας, Γινεφτός, Ἀδάλος, «Βέλαρχος» κι ὁ διευθυντής του «Νουμέα».

Πακετόταμο μας τὴν αιγαληνικὴ γλῶσσα. Ἐδώ πάρα στὸ Königsberg τὸ διδάσκει τὸ λαθηγητής τῆς Γλωσσολογίας κ. Prellwitz, διαγράφεις τοῦ γνωστοῦ ἐπιμολογικοῦ λεξικοῦ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλῶσσας. Ο ίδιος εὑδίδει καὶ τὸ περίφημο Γερμανικό περιοδικό τῶν Ἰνδοευρωπαϊκῶν γλωσσῶν μαζὶ μὲ τὸν καθηγητὴ κ. Bezzemberger.

Δοιεπόν δ. κ. Prellwitz, σὰν γλωσσολόγος ποὺ εἶναι, ἔχει ἀπὸ τοῦτο μαθήματα του διδάσκει τὰ ρώμα αἴσια κι αἴσια διδάσκει τὴν καθηγητὴς την πολιτική καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους δημοτικιστὲς καὶ μεταδίδει τὸν θεωρικό του καὶ στοὺς μαθητὲς του, ποὺ ἀνάμεσά τους βρίσκονται διχά, μονάχα φοιτητὲς τῆς γλωσσολογίας καὶ φιλολογίας, μιὰ καὶ καθηγητὲς γυμνασίων καὶ διδαχτορὲς ποὺ μαθαίνουνται τὰ Ρωμαϊκά, γιατὶ θέλουν νά ταξιδεύουν στὴν Ἑλλάδα καὶ ξέρουν πώς μὲ τὸ «ύδωρ» τῆς καθαρέουσας μέταρε νά πεθάνουν ἀπὸ τὴ δίψα.

Königsberg

HERBERT KRUGER

ΑΝΕΜΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

II

Ιερόπαταγα κατάμονος στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ χαρουμούν τὰ κύρατα ποὺ μὲ τραγούδι σύνναντε σημά μου. Η θύμησης σου βασάνει τὸ νοῦ μου καὶ ξαφνους θάρρεψα πώς σὲ εἶδα ἑκεὶ πέρα στὴ μοναξία νὰ προβαίνης ἀπὸ τὸ χαλασμένο κάστρο καὶ μ' ἀνοιχτὲς ἀγκάλες νὰ βοδολάς ἀπ' τὸ βουνελάκι.

Είτανε μέγιστα ἀκόμη καὶ στὸ σκοτάδι μέσα φάνηκες ἐσύ καὶ φώτισε διάμυτος καὶ θάλασσα δαμποκόπτοσε. Ομειαζες τὴν ἀστραφὴν καὶ φοβόλαγες μὲνα βουτεῖ ποὺ ξεκουφαίνουμονται. Τὸ βουνελάκι είτανε κοντά, πολὺ κοντά· ὅποι κατέβαινες, δῶρο ἀρχόδουσαν καὶ δὲν ἔφτανες ποτέ. «Εσκαγα! μ' ἐπειανε πληξέντι μὰ τι εἶναι τοῦτο; δὲ βάσταξα πιὰ ἀπίλων καὶ γά τὰ χέρια μου, τεντόνω τὰ μάτια μου καὶ τρέχω, τρέχω νὰ σὲ φτάσω, νὰ σὲ πάρω στὴν ἀγκαλιά μου». Δοιγοκλείνω τὰ χέρια μου μὲ πόδια, κάνω νὰ σὲ πιάσω, νὰ σὲ σφίξω καὶ σὲ χάνω· μνήσκουν τὰ χέρια μου κάτω ξερά καὶ στέκουμε σὰ νὰ είμουνα πιὰ ζουρ-

λός. Θρύμα πάλι κοντά δου κι δη δέ σ' έπιανα, νόσου, σκοτάφτω καὶ σφράγουμαι χάρου. Ήρεδα, κατασκοτωθηκα μὰ ποὺ διδάσκει τὸν καθηγητὴν τὸ βουνελάκι... μιστήριοι ένα θεόρατο πανύψηλο βουνό ποὺ ζαλίζουμον νὰ τὸ βλέπω, δὲν καὶ στὴν κορφὴ του ἀπάνω ἀπάνω σὲ ξάνοιγα, είδουν ἐσύ καὶ φαίνουμενον σὰ νὰ φκαριστείσαι στὰ πάθια μου

· Απολιπούμενος τότες ἔβαλα τὶς φωνὲς καὶ κλαίνωντας σου εἶπα κάτι λόγια ποὺ μού φάνηκε πῶς φάζε τὸ βουνό καὶ χάλαγε δικόμεος τὰ θυμούματα τέτοια λόγια ποὺ φωνάζα:

«Ἄχ! — κ' ἀντηχόησε πέρα τὸ λαγκάδι—γιατὶ γιατὶ μὲ φέργεις, καίλα μου; γιὰ μένα δὲν είναι ένα κλάμα; ένα δάκρυ δὲν είναι; μιὰ παρηγοριά, μιὰ λύπηση; Μή μὲ φέργεις, μιὰ! "Έλα, Γιάννα μου, κοντά στ' ἀκρογιάδι, έλα νὰ περάσουμε τὴν υγκάδητην ἀντάμα, έλα νὰ πάμε στὴν πέρα τὴν πλαγιά, ποὺ μοσκοβούδη τὸ θυμάρι κ' η παλαρουνίτσα τρέμει ντροπαλή, σὲ μικροπαντρεμένη νυφούσλα. Έλα στ' δ' μορφούσμανήν, ποὺ φυσιδὴ τὸ θαλασσομυριόμενο δεράκι νὰ σου δώσω τὴν καρδιά μου καὶ τὴν ψυχή μου. Έλα, λάμια μου, έλα! "Ροβόλα ἀπ' τὸ γρεμνό, νὰ πάμε στὸ ποταμάκι, νὰ λουστούμε ἀντάμα στὰ καθάρια νερά του· κατέβα καὶ δός μου τὸ χεράκι σου νὰ σὲ περιπατήσω στὸν κάμπο, νὰ σου κόψω λουσάδια ἀπὸ τὸ λόγγο, ἀπ' τὶς πασκαλιές νὰ σου δειπνάνε πατέτης πάντα στὴν έκκλησία...»

Τὸ φάσμα εἶχε ἀνοιξει πολὺ βαθιά τὸ βουνό τρανταχτικὲς ἀξανδρα καὶ μὲ βρόντο μεγάλο ξεσχίστη κ' ἔγινε τρίματα· τότες σὲ εἶδα νὰ παλέης στὸν δέρα καὶ νὰ κατρακυλᾶς... «Ω. μούγκριζα, βόγκαγάς ποὺ τρομαγμένος τινάγκητικα καὶ ξύπνησα. Πέρα στὰ χαλασματα του στοχικούμενου πύργου λαλούσε κάποιο βραχνιασμένο δρνίθι, τὰ γεράκια φτερούγιζαν στὰ βράχια καὶ μὲ τὰ κραξίματα τους σκροπούσανε στὸν καμπού κάτου μιὰν ἀνατριχίλα, ποὺ τρέμαν τὰ θουμάνια καὶ τὰ λαγκαδια βογκαούσαν· διδεργινὸς τρεμόδρυνε καὶ πίσω ἀπὸ τὸ βουνό πρόβαιναν γλυκά γλυκά τοῦ καλιούσιον οἱ ἀχτίδες· εἶχε πάρει μέρα!

ΜΑΡΚΟΣ ΓΕΡΑΝΗΣ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

— «Ἄχ γιατρέ, εἶπε η μητέρα, δὲν ξέρεις τὶ διστυχία. Τὸ παιδί μου έκαστε τὴ λαλιά του... δυδ μέρες τώρα δὲν εἶπε λέξη.

— Βγάλε τὴ γλῶσσα σου, παιδί μου, νὰ δῶ τι ξέρεις, εἶπε ο γιατρός.

Τὸ παιδί τὴν ένγαλε.

— Τώρα βάλε τὴν πάλι μέσα

Τὸ παιδί τὴν έβαλε.

— «Η γλῶσσα φαίνεται κανονικά. «Ἄς δεῦμε τώρα

διότ᾽ η Δέξα στέφουσα τὴν πολιάν των κάμην, διὰ στεφάνους εὐθαλούς τὰς τρίχας των καλύπτει καὶ φᾶς ἀκμῆς ἀειλαμποῦς· τὸ μέτωπον των ρίπτει

Αὐτὴν 'νε ἡ προσφωνηση κ' ἡ ἐφημερίδα ποῦ τὴ δημοσίευσι προσθέτει πάρα κάτω πῶς εἴη πρωταύσουσα τῆς Ιωνίας, ήτις ἀστοπετε θεωρεῖς ὡς παλλάδιον τὴν πάτριον γλῶσσαν, χαρεῖται ἐν τῷ προσώπῳ του κ. Ραγκαβῆ τὸν ἀκάματον ὑπέρμαχον αὐτῆς, τὸν πάση δυνάμεις μετὰ τῆς χορείας τῶν ἄλλων ἐχεφρόνων λογίων ἀντιπράττοντα κατέτων χυδείων Προκρουστῶν, τῶν θελόντων νὰ καταρρίψωσαν τὰ ιερά τοῦ ἡμετέρου γένους.»

«Ετοί λέει η Στρυνέκη ἐφημερίδα. Τῆς ἀπαντούμε πῶς Προκρουστής καὶ Ηρόστρατος μεγάλος μεγάλος εἰν· δὲ φίλος της Ραγκαβῆς καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν κι' δσοι τοῦ μοιάζουν, πῶς αὐτός θέλησε καὶ θέλει νὰ καταρριψῃ τὰ ιερά τοῦ γένους μας μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ στέψῃ η Δέξα τὴ φαλάκρα του·

Δέξαν θέλω καὶ μόνη εὐχή μου

ἄν τὴν δίψαν μου ταύτην κορέσω,

λέει δ. Ιδιος στὸ πολημά του «ή Ροδοδάφνη». Δὲν τὸν κατηγορούμε πῶς θέλει δέξα, γιατὶ κάθε ἀνθρωπός την θέλει. Τὸν κατηγορούμε δύως πῶς τὴ θέλησε δ' πως δ' πως, σὲν ἀληθίνης «Ηρόστρατος. «Όταν λέει:

· «Η περιβάλλουσά με νῦξ λυθήτω ἡ προδότις
η ἀποστάτου μάχαιραν ἀπήλπισμένην δράττω,
καὶ στὴν Ραγκαβῆς γλῶσσα μεταφράζεται: Δαξά-

Ο ΗΡΟΣΤΡΑΤΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

· «Ηρόστρατους δύναμέουν τῆς καταρρέουσας οἱ γαμπροὶ δύσους γράφουν δύπις μιλούν καὶ παραχορτάσαμε νάκούμε τὸ μέρορφο ἀπίθετο. Δὲν έχουν οι καθέμενοι τίποτα λογικὰ ἀπεικείματα νά φέρουν κ' ἔρχουνται νάγωνιστουν μὲ τὶς βρισιές καὶ τὶς ευχοφαντίες. Συζήτηση τὲ θὰ πῆ δὲν ξέρουν τοὺς έφερες σ' ἔνα σημείο ποὺ νὰ μὴ μποροῦν νά παντήσουν; Ἀμέσως, χωρὶς νά γάσουν καθύλου καρό